

[Søren P. Larsen.]

for det Faatal af Tjenestemænd, der her er Tale om. Det meget store Tal af Tjenestemænd har røgtet deres Gerning under Besættelsesaarene paa god dansk Vis, og under de vanskeligste Forhold har man forstaaet at gøre en nødvendig Gerning; det er derfor naturligt, at de, der har vist sig uværdige, skilles fra, og hvis det kan gøres paa en saadan Maade, at alle kan forstaa, at Udrensningen er en ubehagelig, men nødvendig Handling, saa skulde meget være naaet.

Efter hvad jeg kan forstaa, er det jo muligt, at vi faar Lovforslaget i Udvalg, og jeg skal derfor ikke gaa i Detailler. Ellers kunde der nok være et og andet at fremføre med Hensyn til Domstolens Sammensætning. Der er dog et Spørgsmaal, jeg ønsker at rejse, Spørgsmaalet om Appel, ikke mindst i de Tilfælde, hvor det kommer til at dreje sig om Fradømmelse, enten helt eller delvis, af Pension. For de Mennesker vil det betyde absolut Nat, og derfor maa der end ikke herske Skygge af Tvivl om, at det er en retfærdig Afgørelse, der er truffet, og det er betimeligt, at man i saadanne Tilfælde giver Adgang til Appel. Jeg tror ikke, at den højtærede Regering og Rigsdag kan holde til at gennemføre Bestemmelser, som gaar saa rigoristisk til Værks, uden at man samtidig har Sikkerhed for Adgang til Appel i Sager, hvor det drejer sig om alt for de paagældende Tjenestemænd.

Til allersidst vil jeg kun nævne, at Tjenestemændenes Organ, saa vidt jeg har kunnet se, har taget meget forstandigt paa dette Forslag. Der har af visse Tjenestemændsorganisationer været krævet Udrensning, og jeg forstaaer paa baade Forslaget og Finansministerens Udtalelser, at det er Hensigten at gaa videre paa Omraader, der ikke direkte berøres af denne Lovgivning, men er beslægtede, f. Eks. alt, hvad der falder ind under koncessionerede Selskaber. Med Formandens Tilladelse maa jeg maaske fremføre et kort Citat af Tjenestemændenes Maanedssblad „Samraadet“ for den 20. Juni, hvis Redaktør jeg finder er en Kontorchef, der er Tillidsmand for disse Tjenestemænd og deres Repræsentant i den store Lønningskommission og ogsaa paa andre Omraader er en bekendt Person. Bladet skriver blandt andet:

„Den endelige Afvikling af Tjenestemændenes Virksomhed i Besættelsestiden kræver endnu kun Udførelsen af en Handling, der er nødvendig, selv om den er af ubehagelig Karakter. Der maa foretages en Udrensning af de — heldigvis

kun ganske faa — Tjenestemænd, som svigtede deres Opgaver og ikke udførte deres Arbejde i den samme Aand, som besjælede deres Kammerater og det danske Folk.

For de Tjenestemænd, der dømmes efter den nu gennemførte nye Straffelov, er Sagen klar, men for en Del andre kan det være tvivlsomt, om de ikke har mistet den Agtelse og Tillid, som er nødvendig, for at de uforandret udadtil eller indadtil kan fortsætte deres Gerning. Dette kan kun fastslaas efter Undersøgelse i det enkelte Tilfælde, og en særlig Lov vil fastsætte Reglerne for Undersøgelsens Omgang og Former.“

Jeg forstaaer paa de Forhandlinger, der har været ført mellem Regeringen og Tjenestemændene, at der vel ikke er opnaaet fuld Enighed i den Forstand, at Tjenestemændene har faaet alt, hvad man har ønsket, men denne Artikel i Maanedssbladet for den 20. Juni og Forslagets Frem sættelse to Dage senere giver alligevel Udtryk for det, jeg mener man skal paaskønne, en ærlig Vilje hos langt den største Del af Tjenestemændene til at medvirke til en naturlig og sund Udrensning. Og jeg kan med de Forbehold, jeg har antydnet, og i Haab om, at disse smaa Kontroverser kan bringes ud af Verden gennem Forhandling i det Udvalg, der formentlig skal nedsættes, og eventuelle Ændringer, tilsiige Lovforslaget en velvillig Behandling her i Tinget.

Peder Clausager: Den særlige Pligt, Loven paalægger Tjenestemændene, Pligten til at vise sig værdige til den Agtelse og Tillid, Stillingen kræver, maa gøre det naturligt, at der med Hensyn til Tjenestemændenes Optræden under Besættelsen og i deres Forhold til Besættelsesmagten træffes særlige Foranstaltninger over for dem, der har svigtet.

Det er, som vi ogsaa ventede det, meget faa Tjenestemænd, der har svigtet deres Ansvar. Det meget store Tal af Tjenestemænd har, under overordentlig vanskelige Forhold, ofte udsat for et stort Pres, udvist en saa loyal og sikker Optræden, at der er al Grund til at rette en varm Tak til vore Tjenestemænd for den Gerning, de i disse Aar har røgtet, og den Maade, hvorpaa de har røgtet den.

Det er givet, at de Foranstaltninger, der maa træffes over for det Faatal, der har svigtet, maa træffes paa ensartet Maade, og at det maa ske efter en Afgørelse truffet paa Grundlag af en retfærdig Undersøgelse. At det maa ske paa den Maade, betragter vi